

Dakloos gezin slaakt noodkreet: “We blijven maar wachten op het huis dat ons is beloofd”

Het Nieuwsblad - 26 Aug. 2017

Gent - In september start de Stad Gent in het voormalige Instituut voor de Hygiëne in het Baudelopark een nieuwe nachtopvang voor daklozen. Wij gingen praten met Gabriela M. (30) en haar gezin, dakloos en al vijf maanden zwervend door de straten van de stad. Nu er een baby'tje is bijgekomen, is hun situatie onhoudbaar geworden. “Al die tijd beloven hulpverleners ons een huis. Maar we wachten nog altijd.”

Vier weken oud is ze, de kleine Dzansu. Nog veel te jong om te beseffen dat ze in haar buggy dagelijks heel Gent doorkruist. En dat andere baby'tjes een eigen kamer hebben om in te slapen. Dzansu heeft geen eigen slaapkamertje omdat haar mama en papa geen dak boven het hoofd hebben. Er is voorlopig niemand die daaraan iets kan doen. Zusje Martha (6) en grote broer Aladar (13) kleuren in een kleurboek. Vader Aladar sr. (60) drinkt koffie. Door astma is hij te ziek om te werken. We zitten in Nest op de Zuid, een van de schuilplekken van het gezin overdag. Mama Gabriela wiegt haar baby. “Ik ben moe, zo moe”, zegt ze.

Tot maart ging het nochtans goed met het gezin, dat naar Gent verhuisde nadat hun huis in Slowakije in vlammen was opgegaan. Eerst huurden ze een huisje. Gabriela had een baantje als poetshulp, de kinderen gingen naar school. Maar toen liep Gabriela's interimcontract af en kwam er plots ook geen kinderbijslag meer. Omdat ze Oost-Europese migranten zijn, hebben ze voorlopig geen recht op een werkloosheidsuitkering of OCMW-steun. “Ik was al zwanger toen we de huur niet meer konden betalen en op straat belandden”, zegt ze. “De eerste weken konden we nog bij vrienden terecht maar snel belandden we in de nachtopvang. Daar zijn we twee maanden blijven plakken.”

“De nachtopvang is niet ideaal voor een gezin, ze laten je maar binnen vanaf negen uur 's avonds”, vertelt Gabriela. “En het zit er overvol. Pas op: het personeel doet zijn best. Maar je mag er maar tien opeenvolgende nachten blijven, dus moesten we voortdurend verhuizen. Van de nachtopvang van het CAW in Nieuwland naar die in Huize Triest in de Gezondheidsstraat. Doe het maar eens, met een bolle buik.”

Tijdens de laatste maanden van Gabriela's zwangerschap kon het gezin gelukkig weer even bij vrienden terecht, maar de stress van het verhuizen eiste zijn tol. Dzansu werd twee maanden te vroeg geboren, met een keizersnede. “Toch geen kleine operatie. Maar na een week in het ziekenhuis stonden we met z'n allen weer terug op straat. En dat terwijl ik nog veel pijn had.”

Veel tijd om erbij stil te staan, heeft Gabriela niet. Ze is maar met één ding bezig: werk zoeken en proberen haar gezin onderdak te verschaffen. Voorlopig tevergeefs. “Dus hangen we maar wat rond. Overdag gaan we naar Nest of naar een van de inloopcentra in de stad. Soms zitten we in een park, daar kunnen de kinderen spelen. 's Nachts kunnen we voorlopig bij vrienden terecht. Nog vier dagen. Maar wat daarna? Hulpverleners beloven ons al vijf maanden een huis. Maar we wachten nog altijd. En de eerste schooldag staat voor de deur.”

De Stad Gent investeert veel tijd en middelen in het begeleiden van Oost-Europese migranten. Het gaat moeizaam, maar sinds kort zijn er hoopgevende signalen. Het aantal kinderen dat in Gent wordt geboren in kansarmoede is de voorbije jaren lichtjes gedaald. Toch zijn het er nog altijd één op de vijf.

In september start de Stad Gent ook een nieuwe nachtopvang in het voormalige Instituut voor Hygiëne in het Baudelopark, waar twee gezinnen met kinderen zullen kunnen blijven. Te weinig, volgens vrijwilligers, die spreken van een tiental dakloze gezinnen in de stad. Of Gabriela er met haar gezin naartoe zal gaan? Ze haalt haar schouders op. “Zal ik van daaruit werk vinden? We willen geen tijdelijke opvang, maar een stabiele thuis.”